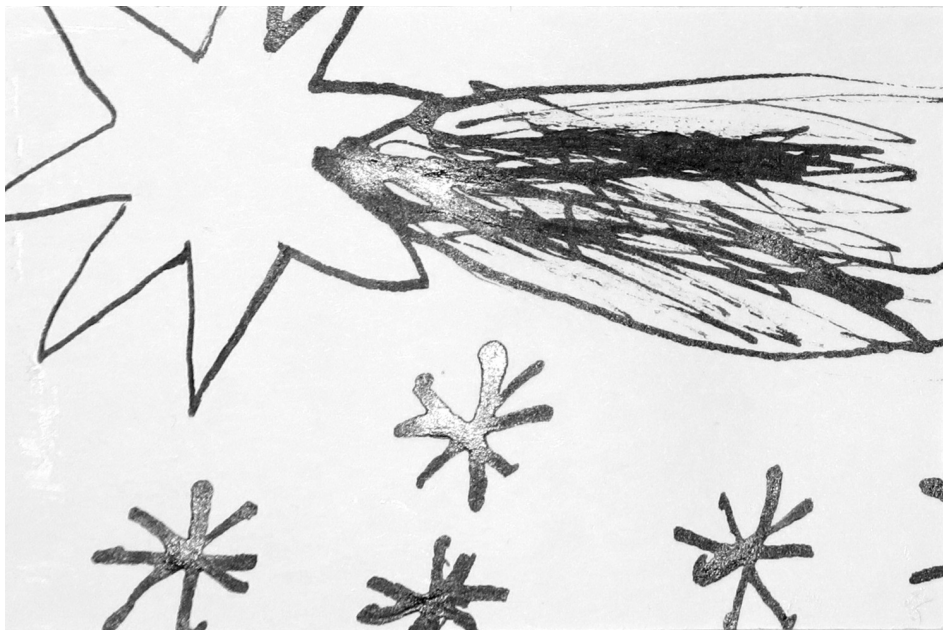

**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 63

To všechno se stalo, aby se splnilo,
co řekl Hospodin ústy proroka:

„Hle, panna počne a porodí syna
a dají mu jméno Immanuel,“
to jest přeloženo ‚Bůh s námi‘.

Mt 1,22–23

„ZVĚSTUJEM VÁM RADOST...“

Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ (L 7,22–23)

Stalo se zvykem, že v době před Vánocemi si křesťané připomínají postavu Jana Křtitele. Na třetí neděli adventní v církvi od pradávna připadá evangelijní příběh, který vzpomíná na Křtitelovu otázku, zda Ježíš je onen zaslíbený Mesiáš, ten pravý Pomazaný. Uvězněný Jan posílá po dvou přátelích Ježíšovi dotaz plný naléhavosti: „Jsi ten, kterého posílá samo nebe, nebo máme čekat jiného? Jsi Mesiáš, nebo nejsi?“ Zoufalství smíšené s nadějí se ptá: „Je už to pravé konečně tady, nebo mám čekat dál? Už vyšlo světlo v temnotách natrvalo, nebo zas jen bliká ohnivá čára meteoritu, který krátce zasvítí a samospádem stráví sám sebe? A zase zbude jen marnosti noc a nebe pusté?“

Tak se ptal Křtitel. A nejen on, nýbrž i další Ježíšovi současníci. Tak se dotazuje člověk: „Má cenu tradice, ve které jsem vyrůstal od dětství? Vede někam to věčné vysedávání v kostele, i když jsem se do něj dostal až v dospělosti? Má význam dát pokřtít sebe, svoje děti? Anebo jsem jenom podlehl mámení náboženských smyslů? Má to nějakou cenu, nebo to byla jen další otočka kolotoče bez konce a začátku?“

Podobné otazníky možná tanou na mysli i nám. Možná je někdy říkáme nahlas. Někdy jen škrábou na dveře podvědomí. Pochybnosti, nejistoty, otázka ceny. Strach, že věčnost bude pustá. Tím se trápí mysl člověka. Tím se trápila mysl Jana Křtitele.

Ježíš, ten ve žlabu narozený, ten jako dítě s rodiči z domova uprchlý, ten vlastními nepřijatý tíhu Janovy otázky vnímá. Cítí bolest trubače posledního soudu, kterého právě drtí apokalyptické soukolí Herodovy zvůle. A snad proto neodpovídá ani „Ano, já jsem Spasitel světa“ ani „Ne, mýlil ses proroku, já nejsem ten, kterého čeká tvoje fantazie“. Nenechává sebou manipulovat ani k samolibému mesiášství, ani nemá v úmyslu vyvracet Křtitelovu představu o tom, jak má Bohem pomazaný Vykupitel vypadat. Ježíš vzkazuje: „Neboj se příteli, věčnost nebude pustá. A dost bylo pustiny vezdejší.“ „Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší a chudým se zvěstuje evangelium.“ Od Betléma už na pořád.

Kéž tuto dobrou zprávu nepřeslechneme ani o Vánocích roku 2021.

Dalibor Antalík

NIČEHO NELITUJI!

Volba nového staršovstva se u nás nakonec konala s osmnáctiměsíčním zpožděním a myslím, že leckdo měl obavu, jak to celé dopadne.

A kdo se stane kurátorem? Aby většině starších vyhovoval a aby k tomu byl vůbec ochoten? Ale zdá se, že to dopadlo dobře. Kurátorem a zároveň předsedou staršovstva se stala Alena Gottwald, která bude spolu s administrátorem Daliborem Antalíkem, farářem pražského sboru u Salvátora, statutární zástupce našeho sboru.

Alena pochází z Prahy 6, z Dejvic, kde prožila s rodiči nelehké dětství a mládí, možná i to je důvod, proč ji během školních let provázely horší známky z chování a taky proč nedopadlo dobře její první manželství, a to v době, kdy už měla tři malé děti.

S manželem Ondřejem teď bydlí v Nebušicích a vlastní spolu s ním dobře fungující firmu.

A ještě je třeba dodat, že Alenin nejmladší syn Tomáš je teď u nás všeobecně znám, jeho přičiněním můžeme sledovat bohoslužby v době covidové i doma, v bezpečí svého pokoje.

Čemu se ta vaše firma vlastně věnuje?

Je to reklamní a marketingová agentura, založili jsme ji už někdy před 25 lety. Kvůli tomu jsme s Ondřejem studovali na jedné holandské univerzitě a získali titul MBA, chybělo nám totiž ekonomické vzdělání, důležité pro chod firmy s 20 zaměstnanci. Specifické na té naší firmě je to, že pracujeme pouze pro velké mezinárodní klienty, třeba Staropramen, Citi bank, Unilever... Důležité je, že většina projektů, kterým se věnujeme, patří mezi takzvané *Social Responsibility Projects*, čili v nich jde o sociální zodpovědnost korporací.

Jak ses vlastně dostala do církve, ty jsi z evangelického prostředí?

Vůbec ne. To, že jsem teď tady, je zásluha Ondřeje. Potkali jsme se, když jsem pracovala v takové malé reklamní agentuře a on tam byl na brigádě. Nakonec jsme se vzali, bylo to před 20 lety, a Ondřej se mnou vychovával moje tři děti. On je z evangelické rodiny, takže přes něho jsem se s křesťanstvím seznámila; začala jsem s ním tehdy chodit k Salvátoru, kam patřila jeho rodina; Sváta Karásek mě tam pokřtil a taky nás oddal. Ondřej měl vliv i na to, že do kostela začaly chodit moje děti. A je také kmotr Křištofa a Dorky, našich vnoučat. Na mě měla vliv celá Ondřejova rodina, rodiče i jeho sestra Hanka, která byla v naší církvi dost známá, měla fyzické postižení, ve 45 letech zemřela. U nich jsem se potkala s opravdu živou vírou, i když jsem tenkrát ještě moc nechápala, co to opravdu znamená.

Sváta tě asi taky ovlivnil, ne?

Určitě. On mě totiž po těch mých předchozích prohrách samu před sebou rehabilitoval. A při té přípravě na křest, která trvala dva roky, se mu podařilo mě přesvědčit, že se nemusím stydět za to, co mám za sebou, a že do kostela můžu chodit. A ještě bych ráda řekla, že můj kmotr je Vojtěch Veselý, ten měl na mě taky vliv. Dodnes mi občas volá, jestli „jsem pořád na správné cestě“.

Ale jak jste se potom dostali k nám, do Střešovic?

U Salvátora nastaly taky nějaké hádky, staršovstvo se rozklížilo, na bohoslužby najednou přicházelo třeba jen 20 lidí, bylo tam smutno. Tak jsme začali obcházet jiné sbory, Vršovice, Vinohrady, chvíli jsme chodili i do Dejvic, ale když jsme někdy před deseti lety párkrát zašli k vám, nějak nás to oslovilo. Jednak jsme měli pocit, že tu dost lidí známe, jednak tady byla Lenka, dobrá kamarádka té Ondřejovy sestry Hanky. A Ondřej i jeho rodiče se zase znali s rodiči Pavla Pokorného z rodinných biblických hodin ještě za minulého režimu. Tak jsme tu už zůstali.

A teď ses stala kurátorkou. U nás přitom situace opravdu není snadná, není tu farář, k tomu ty rozpory posledních měsíců, myslím, že pro leckoho by to byl důvod, proč na sebe takovou funkci nevzít. Ty ses nebála?

K tomu taková odbočka: Už před pěti lety mi Lenka Ridzoňová nabídla, zda bych nechtěla jet s nimi na tábor vařit. Úplně mě to vyvedlo z míry, připadalo mi to absurdní – zrovna já?! No ale na druhou stranu ráda zkouším nové věci, ráda se vystavuju něčemu nekomfortnímu, je to možná podobné jako s tím mým otužováním, lezením do ledové vody... Věřím, že člověk nemůže růst, když něčím složitým neprochází. Tak jsem na tu kuchařku Lence kývla a musím říct, že to bylo úžasné. Dokonce bych řekla, že jsem nikdy předtím neměla tak silný spirituální zážitek (!). Jezdil tam se mnou i náš Tomáš, my jsme totiž taková rodinná kuchařka, když se u nás sejde širší rodina, vaříme vždycky spolu. Na ten tábor jsme jeli tři roky po sobě, dokonce i potom, když už Lenka odešla, jsme tam jeli ještě dvakrát s Pavlem a s Danielou, to bylo jiné a taky hezké. Takže zpět k té otázce – já se na toho kurátora dívám podobně. Těm nepohodlným situacím neuhýbat, ale naopak se otužovat.

Ale nějaké obavy jsi teď měla, ne?

Určitě. Mám jisté představy a nevím, jak mi je půjde plnit. Tak například chci sboru vrátit pohled kupředu. Mám k tomu takový přírůbek – auto se nedá řídit směrem dopředu jen pohledem do zpětného zrcátka. Reflexe je důležitá, pokud má ale jasný cíl v budoucnosti – čeho se vyvarovat, na co dát pozor, a hlavně co zlepšit. Dobře, nemusí být všichni nejlepší

kámoši, ale ráda bych, aby se jednotlivci nezaměřovali tolik na svoji ublíženost. Já si myslím, že každý člověk nebo celé společenství musí čelit různým krizím. Někteří ale mají schopnost krizi opouštět posílnění a moudřejší, a někteří se cítí jako spráskaní psi.

A konkrétněji?

Myslím, věřím, že chceme být spíš moudřejší než spráskaní. O věcech a o problémech se mluvit má, abychom věděli, na co dát pozor. Ale nějaké veřejné debaty, tomu nevěřím.

Nejdůležitější podle mě je definovat si jasný cíl. Čeho chceme provětráváním minulosti dosáhnout, to udělat, a jít od toho pryč.

A já už dneska vím, že se to nepodaří na 100 procent. Nepřesvědčíme každého, každému jednotlivci nepopřeme sluchu a někteří zůstanou zahořklí. S tím se nedá nic dělat, tak to v životě chodí. Snad jich bude málo, o to se budu snažit.

Co se ti tedy na tom našem sboru líbí, a co ti vadí?

Líbí se mi, že je tu opravdu široké generační zastoupení. V jiných sborech jsou často spíš starší a staří lidé, což vyvolává dojem, že víra je něco archaického. Tady je i plno mladších a k tomu hejno malých dětí. Nemáš dojem, že jsi v muzeu. A co se mi moc líbilo – když jsem vedla naše malé děti před Vánoci na náboženství, to bylo ještě před covidem, přišly babičky, seniorky ze sboru, a přinesly dětem vánoční cukroví, co doma upekly. Tak kdyby se mi dařilo tohle udržet, už to samo budu považovat za výbornou věc.

A vada je, že nemáme sborovou sestru nebo nějakou administrativní sílu, to tady moc chybí a musíme to zařídít, čím dřív, tím líp. Aby farář měl čas na to, na co ho opravdu potřebujeme, v čem je nenahraditelný.

Jak se ti líbí náš administrátor, Dalibor Antalík?

Čím dál víc. Já s ním spolupracuju teď při předávání sboru a jde nám to hladce. Už byl taky na schůzi staršovstva a tam vystupoval velmi dobře, dával na různé věci nový pohled. Tak jsem ráda, že to je zrovna on.

Neříkáš si někdy, že jsi na toho kurátora radši neměla přikývnout? Nelituješ toho?

To mě zatím vůbec nenapadlo, nelituju toho ani trochu! Jediné, co mě poněkud vyvádí z míry – zabírá mi to strašně moc času, s tím jsem nepočítala. Řekla bych, že se práci pro sbor věnuju tak čtyři hodiny denně. A taky jsem nečekala, že se to bude tak moc týkat organizačně administrativních věcí. Ale já věřím, že tohle se zlepší, je to tím, že tu není moc pořádek, navíc jsme bez faráře. Ale nepořádek zlikvidujeme, zavede se systém, a až budeme sbor předávat novému faráři, bude tu už krásně uklizeno.

A co mi dělá radost – mám dobrý pocit z toho, že ve staršovstvu je každý jiný. S tím jsem se vlastně za posledních 25 let nepotkala, v té naší firmě jsou lidé, které si já vybírám, tím pádem jsou tak trochu jednoho ražení. Zatímco tady je to úplně jinak. Ta různost názorů, to je velké bohatství, i když nemusím se vším souhlasit. Víím o té všelijaké ublíženosti a odřených kolenou, ale přesto cítím vůli jít dál, i když názory na to, jak to má vypadat, se liší. Ale určitě všem na tom našem sboru záleží. Třeba až tak, že kvůli tomu nespí a v noci mi píšou maily. Toho si važme, to je hodnota, která se nedá koupit.

ÚVODNÍ SLOVO

Naše bývalá kurátorka Lydie Roskovcová sepsala už před časem kroniku našeho sboru od roku 1923 do roku 2011, kdy ve své funkci skončila. Kronika už je nějakou dobu vytištěna a uložena u nás v kostele, nicméně po Novém roce by se měla objevit na webových stránkách našeho sboru. Přikládáme krátký text, kterým Lydie kroniku otevírá, abychom měli představu, na co se můžeme na nových stránkách těšit.

Sborovou kroniku od jeho vlastních začátků do konce roku 2011 jsem napsala podle 89 ročníků sborových ohlášek. Prvních sedm ročníků jsou ohlášky kazatelské stanice pražského sboru ČCE Salvátor, kde v letech 1923–30 byl farářem Stanislav Čapek, další dva ročníky jsou ohlášky filiálního sboru, který se 1. září 1932 stal farním sborem ČCE a odtud je dalších 80 ročníků.

Osmdesáté narozeniny svého sboru jsme chtěli oslavit také vzpomínáním na minulost, která se právě rovná jednomu dlouhému lidskému životu. Vlastně je jenom maličko těch, kteří pamatují počátky samostatnosti sboru, pamětníci prvopočátků práce v kazatelské stanici Salvátora již nás vesměs předešli do Boží slávy. Mezi „otci zakladateli“ nebyl kronikář, který by rok po roku nejdůležitější události v životě sboru zaznamenal. Cesta sboru sleduje vlastně cestu Českobratrské církve evangelické a cestu Československé republiky od dvacátých let 20. století se všemi přerušeními, okupacemi a útlaky až do konce první desítky let třetího tisíciletí, kdy byla tato kronika psána.

Když jsem byla požádána, abych něco pověděla o sboru, do něhož jsem se narodila a mám výsadu žít v něm celý svůj život, trochu jsem váhala, odkud budu čerpat fakta. A pak mě napadlo – vždyť jsou tu ohláškové knihy, ty se zachovaly v úplnosti. Jenomže

jsem si nepředstavila, kolik stránek k pročení mě čeká! Nejstarší ohlášky byly psány do opravdových knih s pevnou vazbou, teprve v šedesátých letech už to byly spíš sešity; od duběnkového inkoustu se přešlo k propiskám a v poslední době k výstupům z počítačové tiskárny. Velkou většinou psali ohlášky kazatelé, teprve od devadesátých let 20. století tuto povinnost vzali na sebe členové staršovstva.

Při té sice náročné a trochu jednotvárné, avšak velice zajímavé četbě přede mnou vystupoval můj domovský sbor, vyrůstající z počátků břevnovské kazatelské stanice v osobité společenství částky lidu Kristova, zabudovaného do stavby Česko-bratrské církve evangelické.

Dnes je těžké představit si, že celých prvních 15 let sbor neměl vlastní shromažďovací prostory. Od prvopočátku hledal stavební parcelu, avšak kupní smlouva na pozemek, na němž stojí střešovický kostel s farou, byla podepsána až v polovině roku 1937 a stavební povolení bylo získáno v lednu 1938. Stavba probíhala ve velmi rychlém tempu, v jednom z nejtěžších roků pro Československo. První bohoslužby se v sotva dokončeném kostele (ještě bez vnitřního vybavení) konaly pouhý týden po podepsání Mnichovské dohody...

V kostele, postaveném podle návrhu člena sboru, významného architekta Ing. Dr. Bohumíra Kozáka, můžeme číst tři stručné, pečlivě vybrané biblické citáty podle kralického překladu: nad vchodem zvenku starozákonní, na katedrálním okně evangelijní a na kazatelně z epištoly. Prostor je připomínka starokřesťanské baziliky, se stropem zlatě zdobeným a mozaikovou výmalbou apsidy a náznaku bočních lodí.

Dnes střešovický sbor dokáže zaplnit při bohoslužbách prostor svého kostela rovnoměrným podílem všech generací, přičemž zvlášť počet dětí dělá všem přítomným radost. Je pravda, že sborová kartotéka nyní vykazuje mnohem nižší počet jmen než v dobách minulých, avšak na nedělních bohoslužbách se scházíme v počtu, který odpovídá 17 % zapsaných členů, což nás povzbuzuje a svědčí to o dobré péči Boží; v rukou Božích je všechna přítomnost i budoucnost.

Svému sboru emeritní kurátorka Lydie Roskovcová

PŘÍFARSKÝ TÁBOR

Tento tábor v posledním srpnovém týdnu se letos konal na faře už potřetí. Děti na faru přicházely ráno a v pozdním odpoledni si je vyzvedávali rodiče zase zpět. Tábor začínal každý den zpíváním, do kterého se děti náležitě obuly, překřikovaly se v návrzích písní, skandovaly čísla ze zpěvníku, a tak Pavel trpělivě každý den hrál „Kocábku“, „Údolí suchých kostí“, „Laudato si“, „Bůh je záštita má“ a děti nadšeně zpívaly.

Pavel Pokorný tábor vedl s Annou Fendrychovou, Evou Knížkovou, Adou Vondráškovou a Annou Pokornou a dětí jsme měli 20. Jako téma Pavel vybral biblický příběh Josefa. A tak jsme s dětmi tkali barevné suknice, barevně zdobili trička, putovali s karavanou do Egypta, luštili egyptské hieroglyfy, tančili na egyptskou hudbu a modelovali tlusté a hubené krávy. Dělalí jsme živé obrazy k příběhu a také jsme zobrazovali sny, kterých je v příběhu o Josefovi poměrně dost. Chodili jsme hrát hry do blízkého okolí, byli jsme ve Hvězdě a v úterý na výletě – šli jsme z Lysolají do Nebušic. Nechybělo opékání buřtů ani závěrečný úprk na poslední možný autobus, jak to na správných výletech bývá.

V pátek jsme kvůli pohřbu, který se ten den konal v kostele, část dne strávili mimo faru. Zároveň bylo dobré, že děti mohly vědět a vnímat, co se v kostele děje. Dopoledne jsme u Fendrychů vyráběli stříbrné poháry a odpoledne jsme, stejně jako Josefovi bratři, nosili pytle s obilím a různými předměty po Střešovicích. Tábor jsem zakončili hostinou, na kterou jsme pozvali i rodiče a která symbolizovala shledání Josefovy rodiny na konci příběhu. A na závěr jsme si promítli fotky a videa z celého týdne. Loučení smutné nebylo, většina dětí se bude potkávat během roku v kostele dál.

Eva Knížková

KONFIRMACE

V neděli 3. 10. byli u nás ve sboru confirmováni tito mladí lidé: Ester Nadrchalová, Berek Břeňová, Veronika Kuboňová, Kateřina Kuboňová, Antonín Vršecký, Jan Doubrava, Alexandr Pleskot a Štěpán Roskovec. Slavnosti konfirmace předcházela rozhovor konfirmandů se členy staršovstva o den dřív, ten měl spíše neformální charakter, i když se nakonec stočil i k drobnému přezkoušení konfirmandů ze znalostí Bible. Mluvili jsme ale převážně o jejich vztahu k Bibli, k našemu sboru a ke křesťanům obecně. Konfirmace byla pak v neděli zakončena večeří Páně, které se už konfirmandi plně zúčastnili.

SLIB STARŠOVSTVA

V neděli 28. 11. složili nově zvolení presbyteri našeho sboru slib, který přijal seniorátní kurátor Daniel Heller. Při této příležitosti promluvila ke sboru nově zvolená kurátorka Alena Gottwaldová, která především poděkovala bývalému staršovstvu za jeho práci. Stejnou neděli vedl poprvé bohoslužby farář Dalibor Antalík, který je pověřen administrací našeho sboru na dobu, kdy nebudeme mít svého faráře. Dalibor Antalík bude u nás kázat vždy jednu neděli v měsíci.

Na fotografii nejsou přítomní Kristýna Stránská, Petr Posolda, Ondřej Roskovec, Petr Ryšavý a Vladimír Urbánek, kteří se z důvodu epidemické situace nemohli slibu zúčastnit.

ČESKÉ LÉTO MILOSTIVÉ

„Padesátý rok posvětíte a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás léto milostivé, kdy se každý vrátí ke svému vlastnictví a všichni se vrátí ke své čeledi.“ (Lv 25,10)

Tak nařizuje Hospodin svému lidu, aby každých padesát let odpouštěl dluhy a propustil dlužní otroky. I když tyto příkazy nebyly asi nikdy plně praktikovány, je zde silný apel na spravedlnost a sociální soudržnost, je jasně řečeno, že je správné, aby nebylo příliš přísné a mnohdy nespravedlivě přístupováno k dlužníkům, jejichž zbláznění a zotročování není v souladu s Boží vůlí.

Je velmi sympatické a nanejvýš potřebné, že od letošního října vládne i v našem sekulárním Česku tříměsíční Milostivé léto, které je tím staro-zákonním inspirováno. Nabízí jedinečnou příležitost lidem, kteří jsou v exekucích, aby se z většinou neřešitelné situace dostali. Místo často ohromné částky, která za leta mohla mnohonásobně narůst – až na statisíce, je možné pro dlužníka ukončit exekuční řízení pouhým zaplacením původní vymáhané částky plus poplatku exekutorovi ve výši 908 Kč. Tato příležitost trvá do 28. ledna příštího roku. Nejedná se o všechny dluhy, platí pouze pro exekuce, které byly zahájeny před datem 28. 10. 2021 a věřitelem musí být (až na výjimky) veřejnoprávní instituce. Ale také je důležité vědět, že lidé v exekucích se toto nedozvědí automaticky, musejí být aktivní a sami si věc zjistit a vyřídit.

Toto Milostivé léto nabízí jedinečnou šanci vymanit se z exekucí a dluhových pastí, začít znovu normálně žít. Možná se to v našem sboru netýká nikoho. Ale stejně jako jsme se rozhodli zahájit iniciativu COVID, ve které jsme podpořili potřebné mimo náš sbor, i nyní se můžeme ohlédnout kolem sebe a vidět ty, kteří tuto šanci využijí. Předejme jim tedy o Milostivém létě potřebné informace, a pokud by neměli na zaplacení dlužné částky peníze, je možné za tím účelem oslovit sborový sociální fond. Ten posoudí jednotlivé příběhy a rozhodne o případné podpoře.

Iniciativa COVID také dále trvá, náš sbor se tak snaží pomoci lidem, kteří se v souvislosti s epidemií dostali do peněžních potíží. Doposud sociální fond podpořil čtyři potřebné, dohromady částkou téměř 70 000 korun.

Vaše příspěvky do sociálního fondu uvítáme a budeme rádi, když se rozhlédnete po svém okolí a najdete zadluženého, který ani neví, že se může dostat z pasti ven.

Podrobné informace o Milostivém létě najdete např. na stránkách organizace Člověk v tísni.

**Jak ven z dluhů?
Známe cestu**

Milostivé léto

Šance na restart pro vás, kteří dlužíte veřejnoprávní instituci. Uhradte exekutorovi od 28. 10. 2021 do 28. 1. 2022 jistinu, tedy dlužnou částku vůči veřejným institucím, plus poplatek a díky akci „Milostivé léto“ vám bude zbytek dluhu odpuštěn.

Dluhová poradna organizace Člověk v tísni
+420 770 600 800, jakpozaduhuj@clovekvtisni.cz
Bezplatná zelená linka M. m. Prahy
+420 800 100 000, info@praha.eu
praha.eu

Alena Fendrychová

HLEDÁME SBOROVOU SESTRU, SBOROVÉHO BRATRA, PROSTĚ ADMINISTRATIVNÍHO PRACOVNÍKA . . .

Rádi bychom:

člověka pečlivého, který má rád v písemnostech pořádek
člověka milého a laskavého, aby každý, kdo se v úředních hodinách dovolá nebo navštíví
sborovou kancelář, odcházel opečován.

Náplň práce:

korespondence sboru (mailová, poštovní), distribuce korespondence faráři, administrátorovi, kurátorovi, staršovstvu; vedení archivu sboru, matriky; kartotéka, knihovna, komunikace s brigádníky, rozesílání sborových emailů, nástěnka atd.

Časové rozmezí:

Rádi bychom práci na cca půl úvazku nebo 15–20 hod týdně. Bylo by nutné být fyzicky k dispozici v kanceláři na faře 3x týdně cca 2–3 hodiny.

Hledáme tuto posilu co nejdřív, ideálně od ledna, prozatím do konce roku 2022.

Až budeme mít faráře, mohou se potřeby změnit, úvazek se může snížit nebo zvýšit, podle domluvy s novým duchovním.

Odměna: 250 Kč/hod.

Všechno bude záležet na domluvě.

Kontaktujte prosím kurátorku Alenu Gottwaldovou: alena.gottwald@g-in.cz

SALÁR, SBÍRKY, DARY

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela nebo pomocí bankovního příkazu. Při sledování přenosu bohoslužeb můžete případně přispívat také pomocí QR kódu, který je uveden během ohlášek.

Pro různé dary máme tři různé účty (viz tabulka níže), platby provádějte s příslušnými variabilními symboly (VS), uvedenými také v této tabulce:

účel platby	konkrétní určení platby	variabilní symbol
1) SBOROVÉ ÚČELY	sbírka na potřeby sboru	1777
	salár	1684
	dar sboru	1888
	opravy a údržba varhan	1683
	fond údržby a oprav	1682
	sborová diakonie	1681
2) CELOCÍRKEVNÍ ÚČELY	ČCE Jeronýmova jednota	2911
	Hlavní dar lásky	2912
	Jubilejní toleranční dar	2913
	Křesťanská služba ČCE	2914
	tisk čce a publikační činnost	2915
	sbírka pro Diakonii	2916
	postní sbírka Diakonie	2917
	sbírka pro sociální a charitativní pomoc	2918
	sbírka pro Evangelickou akademii	2919
	sbírka pro bohoslovce a vikariát	2920
3) DARY MIMO CÍRKEV	sbírky vyhlášené na konkrétní humanitární nebo sociální účel	3333

2500653381 / 2010 účet SOCIÁLNÍHO FONDU střešovického sboru

2600120515 / 2010 účet FONDU DOSTAVBY střešovického sboru

Specifický symbol nám pomáhá identifikovat dárce, kterému pak můžeme vystavit potvrzení k daňové slevě. Jako specifický symbol použijte své osobní číslo, pod kterým jste evidováni jako členové našeho sboru. Toto číslo vám na požádání sdělí pokladník nebo kurátorka.

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Od roku 2015 je možné do chrámové sbírky přispívat také prostřednictvím kupónů. Každý člen sboru si je může nakoupit u pokladníků předem a pak jimi dle svého uvážení do chrámové sbírky přispívat místo finanční hotovosti. Jejich smyslem je umožnit členům sboru i u těchto prostředků odpočet z daní jako u saláru a darů, věnovaných sboru nebo církvi.

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH

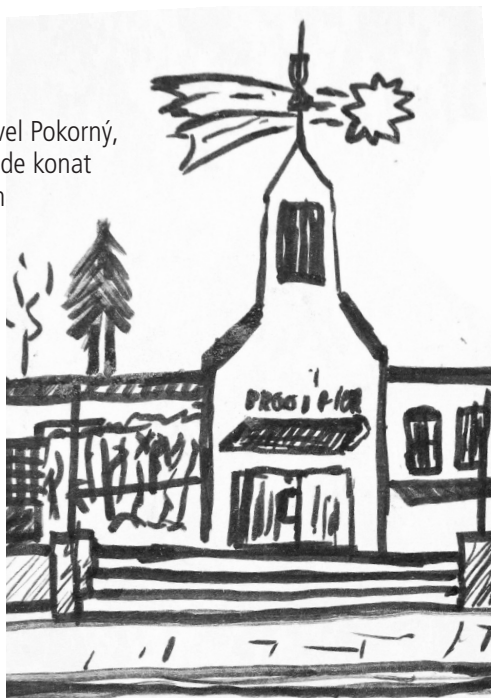
Zatím nevešla v platnost opatření, která by omezovala počet osob přítomných na bohoslužbách. Stále však platí povinnost ve vnitřních prostorách používat respirátor. Bohoslužby budou i nadále také přenášeny online.

Respirátory nosí děti i do nedělní školy. Evidujeme, které děti jsou přítomny, abychom mohli v případě výskytu onemocnění covid-19 informovat rodiče.

24. 12. Štědrý den – bohoslužby v 15 h,
kázat bude Zdeněk Bárta

25. 12. Boží hod – bohoslužby v 9:30,
kázat bude Dalibor Antalík,
vysluhována bude večeře Páně

26. 12. bohoslužby v 9:30, kázat bude Pavel Pokorný,
vysluhována bude večeře Páně, která se bude konat
jen v případě, že se situace s onemocněním
covid-19 nezhorší.

PROGRAM V TÝDNU

Pravidelný program v mírně redukované podobě se na faře bude konat i čase administrace. Některé aktivity zastanou členové sboru, jiné farář Dalibor Antalík.

– úterý 19.00 – setkání mládeže

– středa 17.00 – náboženství pro děti. Náboženství vede už druhý rok Ráchel Ridzoňová, letos se k ní přidala Eva Knížková a několik kytaristů.

– čtvrtek 17.00 – konfirmační příprava. Tu převzal po Pavlu Pokorném Dalibor Antalík. Koná se naživo na faře, zváni jsou všichni! Dalibor se na vás těší.

– čtvrtek 19.00 – biblická hodina pro dospělé jednou měsíčně, povede Dalibor Antalík.

První setkání bylo 9. 12. Datum lednového setkání ještě není dáno, sledujte proto ohlášky.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

administrátor sboru Dalibor Antalík

telefon: 731 733 577, e-mail: dalibor.antalik@ff.cuni.cz

kurátor Alena Gottwald

telefon: 602 336 315, e-mail: alena.gottwald@g-in.cz

(volejte odpoledne, nejlépe mezi 15. a 17. hodinou)

místokurátor Jaromír Plíšek

telefon: 734 362 693, email: plisek27@gmail.com

e-mail sboru: **cce-stresovice@volny.cz**

sborové stránky: **<http://evangelik.cz>**

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.